

ȘEZĂTOAREA

Redactori: T. Daniilescu, M. Lupescu, N. Vasiliu.

Director: Artur Gorovei

Fălticeni, Ianuarie 1899. No. 2.

LEGENDE POPULARE DIN BUCOVINA.

IX.

Zidirea mănăstirei Sucevița¹⁾.

Mănăstirea Sucevița, care izvorește de sub dealul Poiana-
nească din Ulcina cea mare, și anume pe un petec de șes
peșterile: Pleșul, Cel-râu și al Crucii, mai jos de Sipot,
de la contactul Suceviței, se află încă din străvechime
într-o pustnie iubitori de Dumnezeu și singuritate, cari
se retrăseseră din departe de valurile lumii.

În mijlocul pădurilor seculare și neumblate de oa-
mii, înăuntră acesti pustnici niște colibioare pentru locuință,
și putea adăposti de fiarele selbatice, cari locuiau
în aceste locuri singuratic și ascunse. Cu
ajutorul ei din niște copaci, ce-i tăiară și ciopliră,
și o hisericuță, ea să aibă unde se adună zi și
noapte să se rogea lui Dumnezeu, căruia îl închinaseră

numărul pustnicilor, ridică pe acest loc epis-
copul Gheorghe Movilă, care deveni mai târziu
episcop al Moldovei, cu învoirea domnului țării Moldovei,
Petru Șchiopul, o mănăstire mare de lemn.

¹⁾ După cum mi l-a comunicat Prea Curioșia Sa Arhimandritul
Bucureștii Vasile Răduț de Herszeny în 3 August 1898 când am
fost în Iași.

Pe acest timp zice că se ivi prin aceste locuri o tindeană vastă românească cu'n jug de bivoli. Roudnea, zice, că se putu înaintea soborului mănăstirei, că va căra cu carul și cu locușii ei piatra și materialul trebuincios pentru o mănăstire nouă. Pentru acest serviciu uriaș zice că un ceru era altă plată de desdănnare, ci numai favorul ea după moarte să fie îngmântată în locul citorilor din biserică cea nouă.

Primind ea asigurarea soborului că dorința ei ferbinte se va fi împlinită, a cărat 30 de ani zi și noapte material pentru biserică ce avea să se zidească, și care apoi se și zidi de marele vornic al țării Moldovei, Ieremie Movilă, care tirziu deveni și Domn al Moldovei.

30 de ani nu și-a cruțat biata femeie nici sănătate, nici avere, ci a cărat tot mereu fără întrerupere sau o clipă afară de ceea din zilele Duminecilor și sărbătorilor, plină năsip, var, cărămizi, copaci ș. a. ce trebuiau pentru o mănăstire nouă. În urma însă se îndură bunul Dumnezeu de dinsa și-i curmă suferințele, moțind-o, din neașteptat, plină de chin și neezari la locul de răpus, unde nu se făcu nici întristare, nici durere, nici suspinare.

Motivul, care a îndemnat pe biata femeie să-și impună în voe un astfel de canon, nu l-a putut afla nimeni cu siguranță.

Unii pretindeau că ea își ispășește păcate din tinerețe.

Alții ziceau, că ea ar fi fost necredincioasă bărbatului al cărui suflet și viață le-ar avea pe conștiință. Alții voiau să știe, că ar fi dus după moartea bărbatului ei o viață foarte desfrînată, pentru care acum ar face penitență.

Alții susțineau, că ea s-ar fi făcut vinovată de moartea parinților sau copilor ei. În scurt sune de ipoteze se înșiră una mai de necredut decât alta, însă nimeni nu voia să admită că ea s-a supus acelei munci îndelungate și grele, numai pentru a-și câștiga mântuirea sufletului prin o astfel de penitență buni la zidirea unui locaș dumnezeiesc.

Alindu-se material cu îndestulare adunat, zidi Ieremie Movilă mănăstirea Suceviței.

Sfârșindu-se acuma biserică și fiind-că nevasta ce căra

capul mriso, întrebă marele vornic de metropolitul și
 țării, dacă dau ei învoirea ca răposata să se în-
 tere în biserică, după cum făgăduise soborul mănăstiresc.
 Sinodul episcopilor însă decise, spre mirarea tuturor, că
 nu i-se cuvine înmormântarea ctitorească în biserică,
 pentru ea amintirea ei se rămână neștearsă și strins
 în zidirea mănăstirii, hotărî sinodul ca chipul ei
 să se înștălească în piatră și să se așeze pe un turn de ale
 cărui cărți încunjură biserică.

Și așa se și făcu. Chipul capului novestei romine, al cărei
 chip nu-l-a păstrat, s-a săpat în peatră și s-a
 înștăleat într-un corn al turnului de cătră apus de la zidul ce
 înștălează mănăstirea. Acolo stă chipul a ceea ce rominec cu capul
 înștăleat în învalitoare de sute de ani, iar fapta ei se va
 amintea din călugăr în călugăr, ca ei îi vor arăta chipul ei
 și amintirile acestor locuri dumnezeiești. Amintirea ei va fi
 și cea a nofornicelei Doamne Elisaveta, soția
 a domnului Movilă, al cărei păr galbin se păstrează în
 biserică, și ea va umplea pre toți cunoscătorii istoriei ei
 și vorbă despre puterea cea mare a credinței, a propusu-
 și a voinței neclătite.

1898. 20 Octombrie n. 1898.

DIMITRIE DAN.

Domnul de Roauă.

Într-o zi veche, de mult-de mult, de cînd minte nu se
 scrie pe nici pe la noi un Domn de-îzicea lumea *Domnul*
 de Roauă. Și de ce maheea îi zicea lui lumea *Domn de Roauă*?
 și de ce și-apoi tărășenia cum este.

În *Domn de Roauă* — nu-ș ce fire de om o fi fost — oă
 și-apoi zădărnica ședea într-o casă de peatră, aproape de
 apă cu apă și ferestrele încuiate și perdelele lasate, ca

nu cum-va să-l vază sfânta Soare, că, zice-se, o rază de soare numai să-l fi văzut, baita! pe loc i-ar fi și topit, cum este peste roaua cînd dă Soarele cu ochii de ea și Domnu de Roauă s'a căznit el mare, să scape ne topit de Soare, dar de ce era rînduit să petreacă, tot a petrecut.

Și să nuă ascultați cum.

„Domnu de Roauă” zice că era un Domn aspru, mare tot. El muncea lumea ca la robie: îi pune de zicea la viață făcea la podvezi și la drumuri lungi așternute toate cu pînă în toată țara. Și cînd s'a apucat să facă un drum lung de la Dunăre la munte, adică pe Olt în sus pînă spre Rîmnic, ajuns cuțitul la os blefilor oamenilor, u'au mai putut răbda și-au pus în gînd să-l pîrză după lumea cu lumina să vedeți Dumnea-voastră cum.

El avea o ibovnică tocmai în Rîmnic, că d'asta venea să facă șoseaua și ibovnica l-a pus capu. Oă, vedeți Dumnea-voastră ibovnicile la muncă suflare a pus capu, că omu se lasă la credința ei, și credința someni nu plătește o ceapă degerată, ibovnica asta „Domnu de Roaua” venea în toate nopțile și cînta cocoșii pleca de la ea, ca să aibă vreme să sosească la Dunăre de la Dunăre pînă nu apuca să răsare Soarele. Atunci miine așa, pînă cînd veni vremea de nu mai fu tot așa. În Rîmniceni vorbiră cu ibovnica „Domnului de Roauă” și deteră hănet mult, ca într'o noapte să pitule cocesu în albie în pivniță și niel să nu-l scoată la vreme. Eu nu știu, „Domnu de Roauă”, culcîndu-se și ne auzind cocosu să nu dormi buștean pînă se apropie ziua bine. Cînd se sculă și văzu ziua gata, îl bătă Dumnezeu! Vizitiu puse călăușul la oălească Domnului și o porniră mai mult în cale, ca doar va putea ajunge la Dunăre pînă nu răsare Soarele, vorba să fie! Soarele își văzu de cale mai iute ca „Domnu de Roauă” și-l ajunse înainte de a ajunge la Dunăre, și se la Potopin.¹⁾ „Domnu de Roauă” văzînd Soarele să nu intră sub un pod crezînd să scape acolo; dar de ce Soarele îl ochie prin crăpăturile podului și acolo îl

1) Potopin, comună rurală în apropiere de Caracal.

„... n'ar fi fost de cînd lumea „Domnu de Roauă.”

... numele a rămas și numele locului de *Potopiu*, fiindcă
... a potopit „Domnu de Roauă” și tot datuna: a rămas
... „A fi ca Domnu de Roauă” și „I'ar ca ești...”
... „Domna” ce se zice oamenilor prea delicai, slabi și fricoși. 1)

TEODOR BALĂȘEL.

Urătură

II

...
... doare și frumoasă
... sara pe masă;
... parte busuioc
... parte siminoc
... pară de foc
... dea noroc;
... flacă
... o dată măi:
... hăi! hăi.

... sara să stringea
... o scrien

la sf. Vasile o trimetea.
Sf. Vasile s'o sculat
din pat înspăimîntat
pe ochi negri s'o spalat
la icoane s'o închinat
pe fereastră s'o uitat
s'o strigat la haidăi
și la flacă
să seoată pe murgu din fedetă
cu frîl de mătăsă
cu taturu de iarhă grasă,
cu poleoave de argint
ce bat bine la pămînt.

... prăind, cu „Domnu de Roauă” din legendele po-
... reprezintă pe Aurelian Împărat, care a stricat și cea ce făcu-
... , prind și el și taptole lui cum pere roaua dimineții în roși-
... țelul

... apare în vorba poporului, cu deosebire a celui oltean, sub
... „LER” ce se găsește în multe cîntece de colinde. Osebit
... au prins din graul zilnic al poporului și această zicală:
... „Ler u” adică nu mai are nici o valoare, nu mai o
... , nu mai însemnează nimic, care zicală, socotesc că tre-
... pentru prima dată în peșta lui „Ler Împărat”
... au trecut, au perit ca roaua dimineții.

cu poteoave de aramă
ca să'î fie la corhană.

Minaţi măi!

hăi! hăi!

Cînd o pus picioru'n scară
munţii s'o cutremurat
văile s'o tulburat
satele o stat şi s'o mirat
în ce parte e'o sburat?
Dar sf. Vasile o plecat
ca s'aleagă loc de-arat:
şi s'o dus la mărul durat
la cîmpul rotat
şi acolo o găsit loc de arat.

Minaţi măi!

hăi! hăi!

Şi s'o dus cu plugu s'o arat
s'o arat cît o arat
brazdă neagră o răsturnat
şi prin brazd' o samanat
grîu de vară
cu năgară
să dea D-nu să răsară
pînă'n sară.
grîu mărunt
cu arnăut;
o dat D-nul s'o făcut
cu spicu pînă'n pămînt;
două spice-o apucat
vrăbiei li-o aratat;
vrăbia o zis că nu-î bun
de mincat
cum îi buu de secerat.
şi întorcîndu-se acasă

o zis nevestei frumoase:

— Măi unere, măi femeie
grîul nostru are să pole.

— Bărbăţele nu te teme
eu m'oi da ce 'n tîrgurele
ş'oi cumpara săcurele
cu mănunchi de floricele
şi cu zîmţi de viorele, —

Minaţi măi!

hăi! hăi!

Fetele şi flăcăii or săcure
Copil cu munele or lega,
moşnegii şi babele la arde
or cară,

După ce-o gătit grîu de
secerat

l'o trierat şi l-c vînturat
ş'o încareat nouă care o
povoară

şi li-o trimes la moară.

Iar bouţa de moară
cînd văzu atîtea cară
încareate cu povoară,
puse coada pe spinare
ş'apucă la lunca mare.

Lunca mare

frunză n'are,

lunca mică

frunza'î pică.

Iar murarul meşter mare
hătuî mama ouî îl are,
s'o încins o'un dup de lină
ş'o luat ciocanu'n mină
ş'o dat cioc

ş'o făcut boc

Şi l'o trânti moara în loc,
 Şi l'o dat un clocan în săle
 Şi l'o pus pe măsele,
 Şi l'o dat şi unu'n sclină
 Şi l'o pusă pe făina.

Alina! mări!

Hai! hai!

Şi l'urcut în coş
 Şi l'urcut în coş
 Şi l'urcut în coş
 Şi l'urcut în coş
 Şi l'urcut în coş
 Şi l'urcut în coş
 Şi l'urcut în coş
 Şi l'urcut în coş
 Şi l'urcut în coş
 Şi l'urcut în coş

Şi o bătut în silă şi'n covată
 Şi o locut un colac îndată
 Mândru şi frumos
 Ca faţa lui Hristos,
 Şi l'o pus în cuiul cel de jos
 Să ne fie nouă plugaraşilor
 De folos.

Şi l'o rupt în două
 Şi ni-o dat şi nouă,
 Şi l'o rupt în trei
 Şi o dat şi la copil,
 Şi l'o rupt în patru
 Şi o dat şi celui de pe vatră,
 Să nu şază un gura cascătă
 Şi cu picioarele cărligate
 Aho!

(Cântecul din judeţul Suceava).

M. LUPESCU.

G l o s a r

DIN MUNTII SUCEVEI

vezi: *Itinerar*, 399

... din nou un bogat număr de cuvinte, reînscopem
 „O samă de cuvinte”, ce-apăsăm a l' sfârşi. (Vezi
 22, 41, 123, 148, 185, 224; vol. III, p. 151,

... bazele de cuvinte populare ca publicăm, se poate
 ... ăranul are cuvinte exprimătoare a o sumedenie
 ... ca lexicografa sa, nu se reduce numai la 2-3
 ... , cum s-a crezut.

... se poate vedea că ăranul nu numai că are

cuvint propriu pentru exprimarea mai a fie cărei noțiuni, în marginile reprezentărilor ce are, dar chiar mai multe revin pentru a exprima aceluși noțiune, sau cel puțin o explicație prin perifrază acolo unde evoluția înbegării netelor nu i-a putut formula încă cuvint.

Un lucru, însă, ar trebui să atragă băgarea de seamă a oamenilor competenți: chipul cu totul particular cum taonul nostru pronunță unele sunete. Țăranul, mai ales cel din munte, fiind foarte puțin în atingere cu pătura ceva mai cultă de la orase, care vorbește—de bine de rău—o limbă mult mai aproape de așa zisa *forma literară*, pe care încă n-o avem bine stabilită, a rămas în urmă pe drumul dezvoltării sale lingvistice.

Revista noastră nedisponind de mijloace, nu-și poate procura aparate speciale pentru a putea studia și fotografia diferitele poziții ce le ia aparatul vocal în pronunțarea fiecărui sunet. Totuși vom căuta a formula, pe cât posibilitate, cu ajutorul, chipul cum să pronunță vocalele.

A se aude clar la începutul și în corpul cuvintelor: în cuvintele terminate cu *a* întonat, *a* de la urmă nu s-aude mai odata curat, ci un fel de sunet intermediar între *i*, *e*, *ă* din care *ă* și *e* preponderează, apoi vine *i*, după intensificarea sunetului, și pe urmă *a*. Formula acestui *a* ar fi $i\ddot{a}e_a$, sau $a = \frac{5}{10} i + \frac{3}{10} \ddot{a} + \frac{2}{10} e + \frac{1}{10} \dot{a}$ (în care $\frac{3}{10}$ sînt pentru *i*).

Așa s-aude în cuv. *basma* (*băsmiăă*), *curea* (*curiăă*) etc.

Acest sunet s-aude și în corpul unor cuvinte ca: *măăă*, (*ăulresă*), *săăă*, (*mirare*) etc. unde *ă* = $i\ddot{a}e_a$, sau mai sus: $\frac{3}{10}$ din *ă* + $\frac{2}{10}$ din *e* + $\frac{1}{10}$ din *ă*.

ă curat s-aude cam în rari cuvinte, de pildă în: *ăăă* (*mirare*), *ăă-ă* (*sudalăăă*), *ăăă* (*interjecție*) etc.

În cele s-aude mai totdeauna precedat de un *ă* f. mare ca în cuv. *măăăăă*, *hăăăăă* etc; iar la urma cuvintelor s-aude totdeauna *ă*: *căăă*, *măăă*, *făăă*, *fleșăăă*, *hăăăăă*, *măăăăă* etc.

În lista ce urmează literile îngroșate arată silaba pe care cade accentul cuvintului.

(ai) — a oploşi, a odăposti: *şigiuu ei au unî s-acina bgheteli gjituşî*—bune că au unde se acina bielele vitute.— Present: aciuşedz, part. aciuşit.

(ia) — a acoperi; part. acopirîl

— anî. *Inga cîtu-i de răsărişal, şî dîar amu-i abghe di dînoi ar.*

— case mari, grajduri, şchelele din jurul unei case în lucrare, şi în genere ori ce lucrare marească de construcţie.

— haituri, răciturî. Acest nume se dă tuturor substanţelor gelatinoase.

(ia) — a adăoga, part. adăugîl şi rar de tot s-aude adaos; adăugat nu s-aude de loc. Presentul are două forme: adăugîsc şi adăug.

— nişte peşti

— acum mi-i; *amî miî şî timpî mîletî; amî mîî vîî şî mîî draguş la căuş.*

— annar; 1) instrumentul de scaparat; 2) o bucată de lemn pusă ca întăritură capriorilor casei.

— o bucată de lemn dăltuită la mijloc, a căreia unul din capete intră în horta sulului de la stative; în dăltuitură se urează să coboară lopăţica. Cu lopăţica şi cu annaruşul se întinde pinza pe sul.

(a) — a amiroşi:

Uni glione-oin cin e-om cin,

Amirous-a tranduer.

Unî glione-om vîr e-o varî

Amirous-a pîscavari. ar.

— 1) plur. cuv. *andîb* (undrea), 2) regiunea de-o oră alta a cozii vitelor lângă anns. Când o vacă se lînce de fîtat, se fac nişte gropî mari de-oparte şi a cozii şi atunci se zice că *vacă-i rupîl la andreli*. *andîb* şi *andîlîuî*.

— Dracuî cel de la *vremea di-apoi*.

— albeaţă, boala de ochi.

— ulhă; imperat. *ar, arva* (*arby* nîcîl-odată un s-aude).

— om foarte lacom în facerea unei trebi.

Se zice mai ales despre oameneii talentați în
„nu ești aștia ahotnic, ci li-ți amintești”.

Aracian — Vălinaș, nume propriu.

arzi — om avan, om strășnic, inimos, rinzos de
are păreche și căruța nu-i trece mult pe din
niel nu-i suflă'n bors în-ene.

armurari — 1) burulană, 2) o boală a vitelor'jovino.

arici — 1) cunoscutul animal insectivor, 2) ulc
la canina unghiei vitelor.

Arin! — vaiu, mti.

Aracandimni și aracundimni — Săracul de mine!
ca un singur cuvânt.]

Arin-ț, hatu-ț, mu-ț — sudălmă. Mul este o formă
porecusi, formată de la cuvântul ce exprimă
împreunarea sexuală. În săgile și'n sudălmă
mănuț, grafomana și aruța I. des colții și aru
ori ce sudălmă încep cu un verb sau
vr-un verb ce exprimă vr-o manifestare de
funcțiune a organelor genitale.

În sudălmile *brutale*, se cam lasă vorba
„biserisoreca. Dinmălzău și parastusele mă
lar în sudălmile *personalistice* să arată dorința
urechile.. — *atu-mi-ț, atui-te-um, atui-aș,*
hati-ț-aș etc. etc. (formă canină).

Multe femei sudue (injură) hărătestor, ca
multe însă, încep cu verbul ce exprimă
pînțelețul.

Multe cînteco încep cu sudălmă:

Atui-te-um legi murai.
dî u aș prindă la zău)

În unele s-a lasat a se înțelege verbul...

Legla te di que balan.
it-am tonul și-u at-ua on...

[Va urma]

—
 Seculii în coltoacele populare bulgărești

Secul Copilul și Steana de Aur

Calul lui potcovește, lanțul Voivod,
 calul potcovește într-o duminică dimineață,
 calul potcovește de argint [de caragroși]
 calul are de sirmă prețioasă,
 patru picioare, patru miș.

— A văzut și i-a zis încet:

— A ghidă, unchiul meu lancula,
 calul trebuie să fie atâtă pompă,
 calul potcovești, duminică dimineața
 potcovește pur de argint
 calul are de sirmă prețioasă;
 patru picioare, patru miș.

— Ghidă, Secule, drag copil,

cu o să mă duc la satul meu ¹⁾

de-acum potcovește calul argintiu.

— A ghidă, dragul meu unchiu,

cu mult te rog,

cu o să mă duc și pe mine în satul tău

satul tău țara Arbanesca

cu o să văd și cu ce oameni te de-acolo.

— A răspuns unchiul său lancul:

— Ghidă, Secule, dragul meu nepot,

cu o să mă duc la Velipetoc,

acolo joacă trei hore una'utr'altă:

prima horă, sînt huri voinici,

și două sînt tinere neveste

a treia, fete frumoase;
 înaintea lor joacă Steaua de Aur,
 lângă dînsa Floarea Arbaneșca.
 Steaua ține'n mînă o cană de aur,
 plină-rasă cu apă rece;
 cine vine, tot apă rece-I dă.
 Iar se roagă Secul Copilul:
 —Să mă oi unchiul meu Iancule!
 —Să te eu, Secul Copilul,
 dar ai să-mi faci o mare rușino.
 —A eghidi, unchiul meu Iancule,
 de ți-oii face vre-o rușine mare,
 cînd m-oii întoarce acasă
 să cad de pe picioare
 să mă lovesc în inimă.
 L-a crezut unchiul său Iancul
 l-a luat la Velipetoc.
 Acolo nu găsit trei bore, una'ntr alta:
 Intăia sînt bunî voinicî.
 a doua tinere noveste,
 a treia frumoase fete.
 Înainte mi-este Steaua-de Aur,
 lângă ea Floarea Arbaneșca.
 Steaua ține o cană de aur
 plină cu apă rece.
 Atunci s'a uluit Secul Copilul,
 îi ceru apă rece,
 ceru Stelei-de-Aur.
 îi ceru și ea i-a dat.
 Omori-l-ar Dumnezeuți pe Secul Copilul.
 Nu i-a luat apă rece
 ci a apucat-o de mîna dreaptă
 a urcat-o pe cal lângă sine,
 și-a'npins calul să fugă.
 Atunci căzu de pe picioare
 și s'a lovit în inimă.

Atunci strigă Secul Copilul:

—A eghidi, frumoasă zână,
chiamă pe Irina Samovila,
ca mi-e soră credincioasă,
să-mi însănătoșeze inima.

—A eghidi, naiv deliș
și de-oită striga, pe mine nu mă cunoaște.

Sigur a strigat Secul Copilul:

—Aide, aide, Irina Samovilo,
aide, aide, sora mea!
am căzut de pe picioare
și m'am lovit în inimă,
adu-mi leacuri.

Nici n'a isprăvit bine vorba,
și'ndată a venit Irina Samovila,
i-a adus leacuri
și i-a'nzdrăvenit inima.

Îndată s'a sculat voinicul,
n'a suit pe calu-l fugaciș,
a luat și pe tânăra nevastă
și s'a dus pân'a casă.

Când a ajuns la poartă,
u'a mai strigat pe mă-sa;
treou de-a dreptul
și în curte lasă pe nevastă.

Atunci a strigat mă-seș:

—Vino, vino, draga mea maică,
vino să vezi lucru mare și ciudat,
mi-am adus o nevastă frumoasă
pe tine să te-asculte, pe mine să mă
îndrăgească.

Într'un clipoc ce se cîntă miresei cînd se aduce la
la pe mireasă a cere apă de la Zmeul Gorianin;
să se ducă sub deal unde sînt două flintini cu
de trei sute de ianiceri. De o va întreba
ce se trage, ea să spue:

Tata mi-o Mareu Crăișorul,
 Unchiu mi-o Ianeul Voivod,
 Frate mi-o Secul Copilul,
 Stapla mi-e Zmeul Germaniu.

Mireasa — spune voinicului — s'a dus acolo și a făcut
 iar canicerii i-a dat apă

Intr'un altul e vorba ca voinicii să se adune, ca să
 de mai trăesc. Acești voinici slui:

Mareu Crăișorul,
 Ianeul Voivod,
 Secul Copilul.

G. MĂRCULESCU.

Cîntece

382. — Măi voinice, vara trece
 din două una-ți alege:
 Ia la muncă,
 Ia la ducă.
 — Ba, de est oți mai muncă,
 mai bine m-oști balduei,
 m-olu plăti de datorie,
 și cu estă mi-o rămîne
 cu mîndrile n crîșmă-oiu bă
 cu voinic de sama mē.
 Urită mi-î vorba ră;
 pulcută, puicuta me
 cînd olu fi'n crîșmă ș'oiu bo
 nu-mi veni cu vorbă ră,
 și vină cu vorbă bună
 sa-mi tînească băutura.
 Astă-zi beu, și mine iară,

stau dușmanii și se miară
 cu ce beu și chefneso
 și din pungă tot plăteso.
 — Măi voinice, nu mai
 că-î potra ică colă.
 — Fie, fie, pap-o'n cruce,
 cum a veni, cum s-a duce,
 că mi-s muere cu cirpa u
 și-s voinic cu comană,
 știu poterei ce să-î lă
 pune-oiu mîna pe durda,
 pe durda, pe nebuna,
 turna-oiu gloante cu m
 și prafu cu chivăra,
 și m-oiu face hudița
 cart n'o mai văzut nîm
 Ș'apoi ică n poiană

O zare de sou
 ce sou cine era?
 Ce harinoni cotru' lui,
 Ce harinilor.
 Ce sou tot ori cinsprece,
 Ce sou nita tul trece;
 Ce sou caru' de herbece,
 Ce sou omu' so frige,
 Ce sou pino pe elrige,
 Ce sou fuyite pe belanga,
 Ce sou in apa rece,
 Ce sou vinu' in le trece,
 Ce sou verde elocotiu,
 Ce sou lanan de vomiel,
 Ce sou fogul este eiuel;
 Ce sou fogul din carara
 Ce sou romie de lungoare;
 Ce sou gura, ori so face,
 Ce sou gura nu mai tace.

S'npot haldești peste Jii
 să călăm dol, trei copii
 încalțai cu inimii,
 iar în cap cu palarii
 și cu brle narangii,
 e'asa se poartă la Jii.
 Cât mi-î Jiuțu de mare
 numai două drumuri are,
 unu'n deal și unu'n vale,
 nu mai vezi voinia de zare,
 tot l-o iust la estane,
 mel cu paști, niol cu pistoale,
 nana cu palmele goale.
 Oglidie' hătu-î mînea,
 pe la voi n'o dat frunza,
 da pe la noi peste Oli,
 dat-o frunza peste tot,
 ș'o rămus vr'o trei săgăi,
 ș'acel să peie de vil.

Cântec de la Valle Babalan, din Tâtaru I, jud. Suceava. El l-a învățat pe cînd
 era copil la Or. Căjunușanu, mort în 1894, în vîrstă de 109 ani).

A. VASILIU.

O frangulita tot ea nălba,
 tot ea de la Tîrnava
 tot ea la Abașogu
 tot ea la Hotyrouga,
 tot ea hătu' en'ul gîlba,
 tot ea de mîlba pe Rada,
 tot ea te mîl trudești,
 tot ea dă-î ostinești.
 Tot ea răpăta n'are pace
 tot ea poteca' neoxce,
 tot ea venuri stîl mîl rele,
 tot ea tot dot potecele,

limpezî cum o podul palmii,
 hătu' ce cu prispa casei.
 Mai hătu', hătu',
 uita-ți gîlburile tele,
 că și calu' ai speriat
 cu alita colindat.
 Fie, zău, e'o pomini
 ast calu', est o trăi,
 și pe tîl nu te-o uita
 plîa ochii o'nehidea.
 Tu ai fost o piaza rea,
 tu ai fost al lui dușman

că l-ai tot gonit d'un an,
zi de vară pînă'n zori,
noaptea pînă la cîntători,
mai aproape să-l omori.
Dar a dus-o el așa
cu puterea ce avea.
Frunză verde trei lalele,
hătele, hătele,
vită gîndurile tele
și ori care foșurele.
În ăi spaț adeverat,
Rădă s-a măritat,
do tine s-a dezbrătat.
S'altu verde fol ca nalba,
ce-ti mai trepezi calul geaba,
o'aseară s-a făcut troaba,
o'nu voiniceel mai de treabă,
mai de treabă, mai cu minte,
nu-i volnicel de cît tine.

Atunci voiniceu nrisiat
călușelul și-a'nehingat

și spre casă a plecat,
îndărăt de un venisă,
lu mîsa care-l lăcusa
și la Radă-l trimesea.
Și cînd din loc el smieș,
cătră casa Rădăși
se uită, și-asa grăi:
—Radă, scumpă garofilă,
cînd ăi eram oîi drăguș,
la tine mă ploconiam
ca pe Vadă te țineam;
dar ceu ce-ti veni țio
de mă lăsași lu urgie;
de mine te dezbrăsași.
ca pe un nebun mă uitași,
Ajungo-te-ar dorul meu,
pătino-ai ce-am pătit eu.
Să știi că te-oîi blăstăno
și pe tine te-o ajungea,
pînă gara mî-o'neleșă.
Numai atunci oîi tăcea.

(Din com. Adămești, Jud. Teleorman)

III. ADĂMEȘTI

BIBLIOGRAFIE.

Dimitrie Dan. *Comuna Straja și locuitorii ei. Cernăuți*, 1900.
[Asupra acestui studiu important, în care se descrie viața unui mîșc
de romîni din Bucovina, vom reveni].

Artur Gorovei. *Cîmăturile Românilor*. Un volum
de XIII și 409 pagini.— Edițiunea Academiei Române
București, 1898.

Dr. Genek Zibr. *Literatura kulture-historická a
grafica*, 1897—1898.—I.— Praga, 1898.— Extras
revista „Čestý Lid“, an. VII.